



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

XIX. Exauctoratur Chrysostomus, & in exilio diem multo post obit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

A & inimicitiarum suspecti; sin ulterius pertenderent, Synodum Oecumenicam appellare se obstabat. Quibus auditis, quater eo vocato, eademque exceptione uso, ad accusationes tandem expendendas animum Quercetanae Synodi Praesules appulerunt.

XVI. Non res illic ex aequo expensas, sed per contumeliam & maledicta fuisse gestas Scriptores tradunt. Et tres quidem criminationum libellos ad Conciliabulum delatos commemorant Acta illius a Photio exhibita, & in Iure Graco-romano relata, quod edidit Leunclavius. Priorem obtulit Iohannes Chrysofomi Diaconus, viginti novem accusationum capitibus referunt; alterum Iohannes Monachus, quo Heraclides Origenismi ac furti arcescebatur; Chrysofomo vero crimini dabatur, quod Heracliden, Hareticum licet ac furem, Ephesinum Episcopum constituisset, multaque passus esset Origenistarum causa; posteriorem dedit Isaacus Episcopus, capita octodecim criminationum complexum, cum prius Origenismi eundem Heracliden accusasset. Narrat Photius tredecim Actionibus Synodum illam, quae a se lecta est, fuisse absolutam, quarum priores duodecim Chrysofomum petebant, postrema Heracliden; prioris libelli caput primum ac secundum examinasse Episcopos, inde in Heracliden & Palladium quaestionem habuisse, innotum deinceps ac vicissimum septimum caput inquisivisse: postremi denique libelli excussum fuisse caput secundum, quod fuit huiusmodi: *ὅτι ἡ κρισιμότης τῆς ἐκείνου ἡρώδου ἀποστολῆς ἀποκρίσας ἀμύμονος, Ἰσίδωρου, καὶ ἡρακλείδου, καὶ παλλαδίου, καὶ ἰσίδωρου κωνσταντίνου. Beatum Epiphanium propter Origenistas Ammonium, Euthymium, Eusebium, & Heracliden, & Palladium, communionem cum eo (Chrysofomo) habere voluisse: excussum insuper septimum caput, ac deinde*

C tertium. Praeter illud, duo admodum ad Origenismum pertinebant; primum, Iohannem Monachum propter Origenistas casum Chrysofomi iussu, & porro victum fuisse; decimum sextum, eundem suscepisse Origenistas, in carcerem coniecisse Theophili legatos, & ne morientes quidem ad visendum aduisse. Nulla praeterea in reliquis criminationibus Origenismi, Origenistarumve mentio: in priore vero libello nulla penitus.

XVII. Actorum Photianorum Conventiculi ad Quercum fidem elevare conatur Baro-
 nius hoc argumento, quod pleraque ab aliis commemorata, in iis omissa sint. Verum non attendit illustrissimus Cardinalis eximia quaedam tantummodo selegisse Photium, & in Myriobibulum retulisse; plurima vero consulto praetermississe. Sua ergo Actis illis servetur auctoritas, quoad validiori ratione Baronij coniectura firmetur.

D XVIII. Ceterum de libris Origenis altum fuit in Conciliabulo silentium: de Origenis-
 tis vero praeter perpauca illa, quae differuimus, haec etiam referuntur; Scetinos leniter appellasse Theophilum, hortatum esse ad poenitentiam, impunitatem esse pollicitum, simul eos ad implorandam veniam magnis vociferationibus impulsisse qui aderant Theophili familiares; qua re permotos Monachos noxas sibi condonari postulasse; foedus inisse cum illis Theophilum, & in communionem recepisse, atque ita crimine absolutos esse Nitrienses, e quibus iam, ut diximus, interierant Dioscorus & Isidorus, Ammonius vero in Quercu sub ipsa Synodi initia decesserat. Fertur huius audita morte illacrymase Theophilus, palamque dixisse similem inter suos neminem habuisse Ammonium. Dioscorum quidem post Synodum & Theophili fugam obisse produnt Georgius Alexandrinus, & E Socrates; sed in tempora Synodo priora mortem ipsius Sozomenus coniecit: cui praecipuam fidem tribuimus. Atque ita demum consopita est tristis illa & calamitosa de Origenis erroribus controversia: quamvis enim hinc orta sint tempestates & tumultus, quibus vexata deinde & turbata Ecclesia est, accedentibus tamen subinde novis querelarum & odij argumentis, dum praesto sunt recentiores offensa, veteres exoleverunt. Paucis itaque & cursim quae supersunt attingamus.

XIX. Anno Christi 403, circa mensem Iulium Conventiculi suffragiis exauctoratur Chrysofomus. Id unum causabantur Episcopi, quod mandatis suis accitus audientem se non praebuisset. Per causam vero rei gesta ad Imperatorem referenda, laesa quoque maiestatis Chrysofomum apud ipsum accusant, quippe sub Iezabelae & Herodiadis nominibus publice apud populum perstrictam ab eo fuisse Eudoxiam. Verum Arcadio tatis fuit Iohannem Ecclesia depulisse, misso ad id Comite & militibus. Tumultuante deinde populo, & Chrysofomi restitutionem seditiose postulante, ingruente praeterea sub ipsam noctem, quae ipsius exitum proximam consecuta est, terrae motu, ita perterrefacta est Eudoxia, ut eum ab exilio revocari continuo curaverit. At recrudescentibus sequente anno simultatibus & factionibus, injuria concedit, & Nicaeae aliquantisper moratus, Cucufum, quae Armeniae urbs est, vel ut restatur ipse Chrysofomus, Ciliciae, in exilium mittitur: Cucuso Arabissum & Pityntem migrat. Sufficitur ipsi Arsacius Presbyter Nectarii Constantinopolitani olim Praesulis frater, Arsacius Articus. Pium interim exulem mitibus epistolis solatur Innocentius Papa, (qui rerum gestarum per ipsius literas certior factus fuerat) & communionem suam impertitur; improbato Theophili facto, quem & consentienti-

